

Dorius Jacobsen sigur frá, tá hann róði út av Vágseiði

gjørdu, um at fara at fiska goggur. Kúvingaskip høvdu vit eisini. Tey lógu vesturi við Garðabrúgv og úti á fjørinum. Um morgunin varð so farið eftir goggum áðrenn farið varð til útróðrar. Tað varð ikki farið eftir goggnum fyrr enn vit fóri til útróðrar, fyri at tær ikki skuldu doyggja. Goggurnar vóðu koyrdar í ein posa og so niður í ein leyp og borið vestur á Eiðið. Tað rann úr teimum, so ofta vórðu vit vátir um ryggin, so viðhvørt fingur vit karm áðrenn vit fóru á flot, ofta vórðu undirklæðini eisini nakað vát.

Klæði

Tá brúktu vit skølingar og oljuhosur. Tær vórðu seymaðar úr stóti og ferniseraðar, seymaðar dupultar og vóru óføra tættar. Tær mintu um parhosur, og rukku upp á lørini. Føroyskar hosur høvdu vit innanundir og skølingar uttaná. Skølingarnir vórðu stikaðir saman, og tjúkkir, frálíkir at ganga í fyri ikki at glíða. Teir vórðu bundnir við tveingjum sum á húðaskógvur.

Gummistivlar brúktu vit ikki, tí tað var so hált. Tað var slíggjað, og tað var hella, so eingin fekk fótað sær í stivlum. Vit skuldu bera fiskin eftir helluni eisini.

Klæðini vóru annars føroysk undirklæði, troyggi og vøttur. Bukurnar vóru vadmalsbuksur, tað eg minnst. Fáir brúktu føroyskar buksur. Á høvðinum høvdu vit hettu og útsynning. Oljuklæði høvdu vit eisini til útróðrar, sum veðrið var til, men bara svintu í góðum veðri. Svintan varð seymað úr stouti og ferniserað.

Roðklæði brúkti eg, tá eg róði út, áðrenn eg kom suður. Tey vórðu rend undir kav, fyri at linka tey. Eitt rykkjuband var um miðjuna. Roðbukurnar rukku niður um knæ. Eg minnst ikki um vit eisini høvdu stúku. Vit brúktu bara roðklæði tá vit fiskaðu, ikki tá vit róðu, og tá tað var turt í veðrinum.

Oljuklæði vóru longu at fáa í 1914, tá eg sum ungur var til skips.

Tey vóru opin nakað niður, men tey vóru hvøss at vera í, so eg brúkti turriklæði um hálsin. Oljuklæðini fingust bæði sum oljudansur og sum buksur og troyggi. Umborð á skipi, ikki minst í illveðri, var ofta betri við buksur og troyggi, tá tað skuldi repast, tí teir skuldu loypa inn í seglið.

Onkur hevði fingið hendur á dobbum, sum eingilsmenninir brúktu, og sum vóru gjørdir sum oljufrakkar, men úr toyi. Teir vóru so lýggir. Á hondunum høvdu vit føroyskar vøttur.

Fara og koma

Viðhvørt fóru vit undan Kleivini og lendu aftur har. Viðhvørt fóru vit úr Múlagjógv. Tað kundi vera á somu ætt, á landnyðringi, um tað var kyrt. Men undir Kleivini rúmaðist ikki meira enn tveir, triggir bátar. Har var so lítið pláss. Vit tyssaðu fiskin upp á bond, og drógu hann upp á Lágklett. Fiskurin varð borin niðan til vegin, kruvdur og avhøvdarður.

Tá farið varð

Var útróðrarveður, varð ofta farið so tíðliga vestur, at vit vóru vesturi fyri Famjin, tá tað fór at lýsa. Vit fóru umleið ein góðan tíma, áðrenn tað fór at lýsa. Tí tað tók nøkulunda ein tíma at rógva av Eiðinum og vestur fyri Famjin, tað var eg við til, tá róð varð í grind, og kanska eitt sindur longri, tá vit fóru út at rógva. Vit fóru um 5, 6-tíðina um morgunin.

Tá vit fóru undan Kleivini, varð farið millum ein boða og land. So skal verða róð suður við Heltnunum, nakað langt suður, ímóti endanum og so vestur í hav. Verður farið undan Kleivini og beint út við Múlatanga, so er ein grynna mitt í kjaftinum á Múlagjógv. Tí róðu teir altíð nakað suður við Helvtunum, suður ímóti endanum, og so lögdu teir vestur í havið. Har var gott at vera kunnigur.

Tað var nokk so ofta, at ikki fandi var undan Kleivini, men har

Múlatangi og Múlin

vesturi. Tað var á somu ætt, men har var djúpari og betri pláss. Tað sama var at lenda.

Fiskileiðir

Tá Magnus Dahl var ungur, róðu teir út fyri vestan viðhvørt. Hann segði mær frá, nær longan tók best, tá tað rak so og so. Tú fekkst bara longu eitt stutt skifti, so mátti tú rógva afturá aftur.

Eitt mið æt Gulakur. Eitt æt Bakkamiðið. Ein gamal maður, Johan í Garðinum, hann var pápi Óla Kali, segði mær tað, tá vit vóru úti við honum ein dagin, tey ýtini minnst eg enn. Teir skuldu rógva út suður úr tanganum, Múlatanga, til Akrabergstangi kom undan, og so Nesið undan Skúvanesi. Tað var Bakkamiðið. Vit brúktu altíð snøri, ongantið línu.

Tá fiskað varð

Á teimum flestu bátunum vóru fimm mans, okkurt sexmannafar var. Tá fiskað varð, sat ein í hvørjari rong, ein á toftini, ein í eysrúminum, og fimti maðurin andøvdi.

Formaðurin plagdi at sita á toftubekki. Hann vendi sær aftureftir. Um tveir sótu á toftibekki, vendi annar sær frameftir.

Aftur av útróðri

Vanliga komu vit aftur nokkso tíðliga á degi, men viðhvørt varð tað seint. Ofta eftir at tað var vorðið myrkt. Tað tók so langa tíð at kryvja, tá vit høvdu fiskað nógv, og so at bera heim.

Tá vit komu aftur av útróðri, og vit lendu í Múlagjógv, skuldu vit koma so tætt inn við Múlatanga, sum vit kundu koma, tá slapst tú undan grynnini. Inn við tanganum var steldjúpt. Uttanfyri er reint.

Kryvja og bera heim

Vit kruvdu allan fiskin, áðrenn vit fóru at bera heim. So fór hvør við sínum leypi, og tað vóru fleiri gongur, tá nógvur fiskur var, tvær og triggjar gongur viðhvørt, allan vegin heim á Garðarnar. Summi heilt á Løgghamar. Onkur bar líka út á Tjørn. Vit bóru í leypi, upp í 120 pund í leypinum. Nøkur konufólk

bóru fisk heim. Tær vóru raskar. Tær komu gjarna vestur við kaffi, tá bátarnir komu aftur at landi, tær høvdu leyp við. Eg minnst serliga triggjar av teimum. Tað var Kristina inni á Bakka, Kristina Joensen, hon er ættað úr Famjin, gift við Jens Mohr í Liðini, Jacobina á Smillheygg, dóttir Óla á Smillheygg og tann eg giftist við, Anna Sofía Augustinussen. Tær triggjar bóru heim á Garðarnar. Tað lætti eina gongd hjá okkum.

Fiskiskapur

Tað var misjavnt, hvussu nógv vit fiskaðu ein dag, frá 10 upp í 20 centnarar. 20 centnarar var góður dagur. Áðrenn eg gavst var tað so, at fingur vit 10 krónur í part ein dag, tá var nógv fiskað. Eg minnst ikki fiskaprisin, undir fyrra krígunum og stutt eftir tað, men tað var góður dagur tá.

1 centnari er hundrað pund, 50 kg. Eiga tygun myndir, ið hava samband við útróður í Vági, hevði eg verið fegin, slapp eg at lána tær.